

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: P. Č.**, proti **žalované: Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2655 N/11 a proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2013, č. j. 3 A 8/2012 - 33,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) shora označené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti namítl nepřiměřenost lhůty k zaplacení soudního poplatku. K tomu rovněž dodal, že městský soud neodůvodnil, proč považoval lhůtu za přiměřenou, a odmítá pochopit, že pro osobu v hmotné nouzi nemůže být dostatečná ani dvouměsíční lhůta k zaplacení.

Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud jen krátce zmiňuje, že netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Zdejší soud se v nynější věci neztotožnil s námitkou nepřiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Ze spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že usnesením ze dne 25. 1. 2012, č. j. 3 A 8/2012 - 11, městský soud vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku. Na to stěžovatel reagoval podáním žádosti o osvobození od soudního poplatku za žalobu. Jeho žádost byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 16. 4. 2013, č. j. 3 A 8/2012 - 22. Stěžovatel podal proti tomuto usnesení kasační stížnost, ta však byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2013, č. j. 6 As 100/2013 - 19. Ve zmíněném usnesení, jímž městský soud zamítl stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků, byl stěžovatel současně vyzván k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 10 dnů, jejíž počátek se odvíjel ode dne 3. 5. 2013, kdy stěžovatel usnesení osobně převzal.

Při posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku zdejší soud nepřihlíží jen k délce lhůty, která byla k jeho zaplacení výslovně ve výzvě k zaplacení stanovena (zde šlo o 10 dnů), ale též k době, která uplynula mezi doručením výzvy k zaplacení soudního poplatku a nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení. Je to z toho důvodu, že až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku může být soudní poplatek zaplacen (dle § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci). Obdobným způsobem přistupuje k posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví i Ústavní soud, viz např. jeho náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, publikovaný jako N 193/47 SbNU 539, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>.

V nynější věci nabylo napadené usnesení městského soudu o zastavení řízení právní moci dne 19. 8. 2013, kdy bylo doručeno stěžovateli. Městským soudem určená desetidenní lhůta k zaplacení soudního poplatku se tak fakticky prodloužila na více než tři měsíce (od 3. 5. 2013, kdy stěžovateli byla doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, do 19. 8. 2013, kdy bylo řízení pravomocně zastaveno), v nichž bylo možno zaplatit soudní poplatek. Je přitom zřejmé, že více než tříměsíční doba, po kterou mohl stěžovatel soudní poplatek zaplatit, byla více než přiměřená, jelikož poskytuje dostatečný prostor pro veškeré úkony, které jsou s placením soudního poplatku spojeny.

Stěžovatel dále namítl, že městský soud neodůvodnil, proč považoval lhůtu za přiměřenou a odmítá pochopit, že pro osobu v hmotné nouzi nemůže být dostatečná ani dvouměsíční lhůta k zaplacení. Ve vztahu k této námitce lze zcela odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 53/2013 – 10, v němž bylo konstatováno: „*Při stanovení lhůty k zaplacení soudního poplatku není soud povinen přihlížet k majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť tyto poměry zásadně hodnotí pouze ve vztahu k případné žádosti o osvobození od soudních poplatků. Délku lhůty přitom soud nemusí podrobněji zdůvodňovat; postačí, jestliže stanoví lhůtu přiměřenou.*“

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl

pokračování

bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly její běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. listopadu 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu